

Jézus a feltámadást követően elmegy a tanítványokhoz, akik halálra rémülnek, mert azt hiszik, szellemet látnak. Nehéz napokat élnek, szomorúak, gyászolnak, összezavarodtak, oda a hitük és a minden reményük. Jézus megmutatja nekik a kezét és a lábát, enni kér tőlük, és eszik velük.

Nem neveti ki őket, nem fölényeskedik, nem hányja a szemükre, hogy korábban már beszélt róla, hogy szenvednie kell. Megérti a félelmeiket, a hitetlenségüket.

Nem lehet pöffeszkedőn, öntelten segíteni. Nem lehet, ha különben érzem magam a másiknál.

Oda kell mennem az illetőhöz, le kell ülnöm mellé, meghallgatnom, együtt lenni vele. Ha fél, nem beszélhetek neki okos felnőtt módjára arról, hogy a félelme alaptalan, bele kell helyezkednem a félelmébe. Ha szomorú, és sötét gondolatai vannak, akkor nem erőltethetem rá a vidámságot, hanem átveszek a szomorúságából valamit, követem őt az élet árnyékos oldalára.

Így működik az emberség, az együttérzés, az empátia. Mert a segítség nem arról szól, hogy én jó embernek érezzem magam. A valódi segítség mindig arról szól, hogy akinek épp' segítünk, ő jobban érezze magát. A valódi empátia nem arról szól, hogy én vagyok olyan jó, hogy segíteni próbáljak rajtad megértéssel, bölcs szavakkal, hanem arról, hogy odamegyek, ahol te vagy, és átveszek valamit a te nehézségedből, és veled vagyok.

Tapintattal, alázattal, együttérzéssel.

Akkor talán felnyílik a másik szeme az Igazságra és a Szeretetre.

Kissné Kosztolányi Klára, Pilisborosjenő